

Jorden drejer stadig rundt – trods corona

En bekendelse fra en lockdown'et museumsmedarbejder.

Jeg savner vores museum meget, Steno Museet.

Jeg savner gæsterne, der hviker, taler, griner – eller gaber. Det gør enkelte skoleelever, det må indrømmes. Unge mennesker kan være meget trætte.

Selv støjende småbørn savner jeg.

Jeg savner min søn, som på et tidspunkt kom på museet i sin status af pædagogstuderende, med netop støjende, men også meget søde, små børn.

Jeg savner hoveddøren, der slås op for alle, lav og høj, ung og gammel.

Jeg savner pendulet, Foucaults pendul, der roligt svinger frem og tilbage i sin bane, der viser Jordens rotation. Der viser, at Jorden drejer om sin akse, trods alt, og lige meget hvad der sker. Indtil Jorden ikke drejer længere.

Jeg savner at samles med gode kollegaer om pendulet, som er museets centrum, i guld og messing over en glasmosaik. Trappen og gelænderets kølighed. Om morgenen i ferier, inden det går løs i et mylder af liv og glade dage, børn og voksne.

Jeg savner at konstruere små magiske stjernetåger af vat, vandfarve og stjernedrys i små plastikglas. Sammen med et utal af ivrige børn. At det hele står i et.

Selv kagekrummerne på gulvet savner jeg. Kagekrummer fra de famøse kager fra Matematisk Kantine. Kager, som 500 gæster gladeligt spiser ved små cafeborde omkring pendulet. Og pølsehorn.

Jeg savner at prøve en rumhjelme, som 1134 andre lige har prøvet – og blot overveje med randen af bevidstheden, om man kunne være så uheldig at få lus. Jeg fik ikke lus.

Jeg savner også de varme sommerdage, hvor to tyske og en enkelt engelsk turist har forvildet sig ind på museet – eller bevidst søgt derind. Hvor man står lidt ved pendulet eller går rundt i salene, som er svale og mørke i modsætning til Steno-haven, som er fuldt belyst og varm, fordi den ligger i læ bag universitetets gule mure. Haven, hvor mærkelige, gamle lægeplanter står i fuldt flor.

Selvfølgelig savner jeg også magasinerne under museet, de kølige rum med uanede mængder af mystiske genstande. Her forsvinder tiden, og man kan let blive opslugt af fordums praksis.

Foucaults pendul svinger frem og tilbage, frem og tilbage i den tomme foyer og viser, at Jorden drejer om sin akse.

Jorden drejer stadig rundt, som Ulla Pia engang sang. Det var noget med at være blevet forladt, og når man er blevet forladt – og også under corona'en – er det faktisk godt at tænke på.

Jeg savner det pendul og alle og alt omkring det.

Jeg savner vores allesammens museum – Steno.

Mary Marie Kromann

